

До 23-и октомври (1886) всичко въ Сливенъ било спокойно. Но още три дни прѣди това, тукъ пристигнали инкогнито облѣченитъ въ цивилни дрехи капитани: *Паковъ Енчевичъ* и *Стефанъ Бѣловъ* (отъ артилерията, родомъ отъ Сливенъ и братъ на Христо Бѣловъ). Цѣльта на идването имъ била да подготвятъ народа и войската за бунтъ срѣщу регентството и заедно съ шуменския, русчушкия и други гарнизони да потеглятъ за София и обявятъ ново правителство, очевидно въ духа на руското течение. Имало заблудени, подведени и тѣлпа, Сливенци се дѣлѣли на „черни“ и „бѣли“, а маневритѣ на Каулбарсъ, Долгоруки и други руски агенти говорятъ за една плодovitа арена на мжнстия и провала.

Съзаклятниците въ Сливенъ противъ регентството се събирали въ дома на полковия командиръ капитанъ *Хр. Бѣловъ* (до „Метоха“ при „Фърчиловата“ воденица.¹⁾ На 25-и октомври, сжщата година, имало повторно събрание у дома на *Бѣловъ*, на което присжтствували: капитанитѣ *Д. Вълнаровъ*²⁾, *Димитъръ Минковъ*, *Хр. Гюлмезовъ*, *Хр. Паксвъ*, *Мар. Енчевичъ*, *Ст. Бѣловъ*, *Ив. Андоновъ*, поручицитѣ *П. Кавалѣжиевъ*, *Георги Енчевъ* (племенникъ на извѣстния Узуновъ и впоследствие застрѣлянъ заедно съ него въ Русе), *Н. Козаровъ*, *Стоянъ Топузовъ*, *Никола Дерменджиевъ* и др., между които и граждани. Рѣшено било, щото на утринята, Димитровденъ, да се направи митингъ, слѣдъ който гражданитѣ съ оржие въ ржка, подкрѣпени и отъ селени изъ околнитѣ села, да идатъ въ казармитѣ и ужъ безъ знанието на офицеритѣ, да принудятъ войската да трѣгне съ тѣхъ и да ударятъ за София, като по пжтя се съединятъ съ останалитѣ възбунтувани полкове и влѣзатъ въ столицата за да свалятъ правителството. Планътъ, както се очаквало, билъ съвсѣмъ нешеговитъ, но нѣкои отъ присжтствующитѣ на тайното събрание, види се, съчувственици на регентството, съобщили рѣшението на правителственнитѣ хора, които взематъ съответствующитѣ мѣрки за осуетяването на бунта. Тѣй или инакъ, митингътъ станалъ на площада Св. Димитъръ подъ

Важното е, че сжщата година, на 23-и окт. (1886), Набоковъ и Кондичъ сж помагали на българскитѣ съзаклятници въ Бургасъ начело Кишѣлски, а при това, руски клипери съ развѣни знамена сж стояли въ залива за окуражагане на бунтовниците.

¹⁾ До тоя моментъ Хр. Бѣловъ минавалъ за вѣренъ партизанинъ на регентството, слѣдъ което, види се, повлиянъ отъ братята си Юрданъ и Стефанъ, се обявява срѣщу него.

²⁾ Дим Вълнаровъ, сега запасенъ генералъ, тогава управляющъ сливенската бригада, е осждилъ постжпката на Хр. Бѣлова — въ самото събрание, като нетактична и недостатъчно сериозна за да изнесе движението, послѣдицитѣ отъ което не биха били тѣй несериозни. . . послѣ което и напусналъ кжщата на Бѣлова съ прѣдположение, че всичко се свършва съ това.